

Sedím na batohu uprostřed Via di Fori Imperiali, asi 300 metrů od pódia, poslouchám skupinku Holanďanů brnkajících Simonovy písně a snažím se navždy si vrýt do paměti obrazy kolem sebe. Od samého rána nemilosrdně praží ostré slunce, na rozpálené ulici se není kde skrýt. Ale co na tom - chtěl jsi být přece v kotli! Je sobota 31. července 2004, 10 hodin dopoledne. Se západem slunce vystoupí na pódium **Simon s Garfunkelem**.

Když jsem se někdy koncem května na internetových stránkách S&G dozvěděl o jejich evropském turné, neváhal jsem ani na okamžik. Nebylo nad čím.

Téměř všechny Simonovy písně, které spolu s Garfunkelem nahrál, vznikly v 60. letech. Na počátku 70. let se rozešli, každý se pak věnoval vlastním nápadům a společně se sešli jen při vzácných příležitostech (Simon se například objevil na některých Garfunkelových nahrávkách ze 70. let; Garfunkel zase hostoval na Simonově samostatném turné v roce 1975; v říjnu 1977

Paul Simon a Art Garfunkel

zdroj: <http://trokiner.free.fr/rome/>

spolu přebírali British Award za píseň "*Bridge Over Troubled Water*" apod.). Jejich nahrávky se mezitím staly nesmrtelnými; pokud jde ovšem o živá vystoupení, zdálo se, že vědí, jak se učinit vzácnými. Sami byli překvapeni, kolik lidí navštívilo jejich slavný koncert v newyorském Central Parku 19. září 1981. Prý to byl téměř půlmiliónový dav. Možná to je ponouklo k tomu, že během následujících dvou let uskutečnili celosvětové turné - v září 1982, měsíc před mým narozením, hráli ve francouzském Nice, a to bylo dosud naposled, kdy se v Evropě ukázali. Pak až na podzim 1993 uskutečnili několik zvláštních vystoupení, vedle několika koncertů v Japonsku a v Kanadě především sérii 15 koncertů v New Yorku. Od té doby zase "

znělo ticho

". Přesně o deset let později však legenda ještě jednou ožívá: Simon s Garfunkelem se vydávají zřejmě na poslední "Old Friends Tour", a co víc: v létě 2004 navštíví také Starý (taky "old") kontinent!

Představte si, že se zavře a vyprázdní takové Václavské náměstí, na Můstku vyroste obří

Napsal uživatel Jan Řepka
Pondělí, 20 Zář 2004 04:00

"stage" a po obou stranách náměstí až k Václavovi v sedmdesátimetrových rozestupech věže se zvukovou a světelnou aparaturou. Máte to? Fajn. Teď si zkuste představit, že se celé náměstí zaplní lidmi tak, že z desáté řady, v níž právě stojíte, nebude na konec toho obrovského davu ani vidět. Nakonec, když už budete po hodinách čekání napjati jako struna, vystoupí na jevišti Paul McCartney a spustí stejnou "show", jakou předvedl před nedávnem v Hloubětíně, zakončenou ovšem ohňostrojem nahoře nad Národním muzeem. Už to chápete? Jde o to Místo! M í s t o! Římané se z podobné šílenosti mohou těšit už podruhé. Chce to odvalu, ba drzost, ale ta Italům zřejmě nechybí. Loni tak přímo před Colloseem koncertoval právě McCartney, letos se k témuž chystá Simonův band. A já u toho budu! Panečku!

Evropská pouť S&G má v roce 2004 tyto zastávky: 14/7 Manchester - 15/7 Londýn - 17/7 Dublin - 19/7 Paříž - 20/7 Kolín nad Rýnem - 21/7 Amsterdam - 23/7 Kodaň - 24/7 Oslo - 25/7 Stockholm - 28/7 Mnichov - 29/7 Basilej - 31/7 Řím. Musím se ptát: Proč mezi těmi "svatými místy" chybí Česká republika? Že by naše agentury neměly zájem? Nebo že by turné vůbec nezaznamenaly? No tohle! Ačkoli jsou i bližší (zvláště koncert na mnichovském Olympijském stadióně), koncert v Římě se liší. Jednak je poslední. Vedle toho je avizován jako "free concert", jinými slovy: vstup volný. Konečně, zaznívají hlasy, že co do velikosti a slávy dojde k akci srovnatelné s již zmíněným koncertem v Central Parku. A to uprostřed Říma, přímo před slavným cirkem.

V duchu odpočítávám minuty, které zbývají do jejich příchodu. Jsem jako v horečce. Čekám tu skoro 12 hodin, piju a potím se, potím se a piju. Ale žiju. Žiju a těším se. Ve čtyři odpoledne jsem se s celým předním vojem vytrvalců posunul přímo pod pódium. Je to lepší, než jsem doufal - nebudu potřebovat ani dalekohled, stojím asi 15 metrů od pódia. Kruci, jak mám asi popsat to, co se tu děje! Je to nepopsatelné. I co, zkusím to, zkuste to taky. Pojdte si to poslechnout se mnou, "staří přátelé" přicházejí.

"*Old friends, old friends?*," umíte si představit jemnější začátek? Na jevišti se objevili sami dva, jen se krátce poklonili a Simon zahrál ty dva akordy, tak teskné. Oběma interpretům bude brzy 63 let, píseň se vlastně naplňuje: "*Can you imagine us years from today*

(?) *how terribly strange to be seventy*

?" Ale jsou to stále oni, po hlase je poznáte. Zavřete oči a slyšíte je. Otevřete je a vidíte je. Srdci se chce ven. Plynulý přechod do

Bookends

Theme

je předvídatelný, přesto však stále krásný. Přestáváte vnímat čas, ačkoli se o něm právě zpívá:

Time it was and what a time it was it was

?" Od prvních tónů koncertu jste pod jejich vlivem, slova a melodie vám vklouzávají až někam do břicha. Úvod je velmi silný, v dobrém smyslu slova nostalgický. Řekněte, nejsou právě ty

Napsal uživatel Jan Řepka
Pondělí, 20 Zář 2004 04:00

nejněžnější písně nejkrásnější?

Obrovský aplaus. Přichází doprovodná skupina a jen chytnou nástroje, už vás mají. Kontrast platí vždy a všude. Stačí rockenrollový kytarový riff na úvod *A Hazy Shade Of Winter*, a vy už skáčete a zpíváte společně. Píseň má spád a jak svižně

Pódium na Via di Fori Imperiali

Foto: Honza Řepka ©

začíná, tak náhle končí. A vy jen planete zvědavostí, co bude následovat. Slyšíte opět jen Simonovu kytaru, jeho intra jsou ale tak charakteristická, že to máte po pěti vteřinách. *I Am A Rock*

Výborná píseň. Rozjíždí se nenápadně, pak se ale najednou začne houpat v podmanivém rytmu, který spolu s překrásnou melodií přivádí fanoušky k čisté radosti, která vrcholí při každém refrénu. Ten už pulsuje za podpory kapely, mimochodem právě refrén je skvěle natažený: "

I am a rock, I am an áááááááj...land

." Jednoduchá, ale osvěžující variace. Závěr písně se přelévá ve spontánní ovace obrovského publika, nevíte, jestli vás víc magnetizuje ten dav kolem vás anebo jen ti dva nenápadní muži na pódiu. Každopádně vás to mele.

Zatímco si Simon mění kytaru, Garfunkel přednáší italskou zdravici a pak jednoduše uvádí další hit: "*Tady je píseň o mé vlasti.*" Jak zpěvný může být název vaší země, když se zrovna jmenuje America! Následující *At The Zoo* volně navazuje na místopis písně minulého, náladou a textem ale převažuje na stranu bláznivosti a surrealismu. Bez odmlky hned navazuje radostná a hravá

Baby Driver

. Radost a nadhled cítíte i ze samotného přednesu obou hlavních zpěváků. Možná je to do jisté míry profesionální póza, ale copak na tom tady a teď záleží?

Jednotlivé písně poznáváte po prvních tónech, s neuvěřitelnou silou vám dávají okamžitě zapomenout na ty předešlé, a vy víte, že tohle už se nebude opakovat. Dělalí si s vámi, co chtějí. Mohli by zahrát cokoliv ze svého repertoáru, a dav by to vše přijal. Ale oni volí víc než

Napsal uživatel Jan Řepka
Pondělí, 20 Zář 2004 04:00

cokoliv! Ted' stojí na jevišti samotný Paul Simon s kytarou, a i kdyby to předtím Garfunkel neřekl, vy tušíte, co přijde. *Kathy's Song*, jedna ze Simonových nejpovedenějších lyrických písní. O dešti, o veliké lásce, o sobě samém: "?I don't know why I spend my time writing song I can't believe?"
Také vám se kutálejí kapky po tváři. Ale neprší.

A zase zvrát. Utřete slzy. Vždyť ani šedesátiletí pánové nepláčou, když před půl miliónem lidí vzpomínají na své začátky: "*Svou první nahrávku jsme natočili v šestnácti letech. Tehdy jsme si říkali Tom a Jerry, Art byl Tom a já byl?ale na tom dvakrát nezáleží? Jmenovala se*

Hey Schoolgirl

a bylo to asi takhle

:" A jedou! Píseň sice utínají v půli, ale publikum se baví. Simon pokračuje v prvním souvislejším projevu od začátku koncertu: "

Když jsme tu píseň dělali, všechno - od kytarového doprovodu až po harmonie, které jsme zvolili - to byl vlastně jen pokus napodobit co nejděleji The Everly Brothers. Byli tehdy našimi idoly a třeba říct, že dneska jsou to naši přátelé. Dámy a pánové, Don a Phil, The Everly Brothers

."

The Everly Brothers, jen o několik let starší než S&G, byli na vrcholu právě na konci padesátých let, když se spolu Garfunkel se Simonem seznámili. Dva mírně protekční bratři vzešedší z kentuckské smetánky začali veřejně zpívat už v sedmi letech. Když jim bylo okolo dvaceti, udělali díru do amerických žebříčků několika hity, které jim napsali na tělo profesionální hit-makeři. Sami byli autory jen nevelkého počtu písní, představovali spíše děti typického popového průmyslu, který stojí a padá na podmanivé interpretaci líbivých melodií. Pravda je, že bratři Everlyové slyneli krásnými, ano až přeslazenými hlasy, a že písně, které pro ně jejich kolegové psali, nechávali tyto hlasy náležitě vyniknout. Není divu, že uchvátily také mladičkého Simona a Garfunkela. Sami však brzy upustili od pouhého napodobování svých oblíbenců a vytvořili si styl vlastní. Simonovy melodie jsou nezaměnitelné, a ačkoli jsou často až sladkobolné, neupadají do prvoplánovitosti; Simonovy texty, vedle toho, že jsou nebývale líbivé a rytmické, jsou především jeho vlastní reflexí; a pokud jde o aranže, na nichž se podílel i jinak pasivnější Garfunkel, jsou to právě chytré dvojhlasy a neotřelý kytarový doprovod, díky nimž si dvojici nemůžete splést. Pusťte si kteroukoli desku S&G dvacetkrát třicetkrát za sebou. Neoposlouchá se vám. Jsou dobří!

Don a Phil pravda nedostávají mnoho prostoru. Napadá mě, že je to skoro neuctivé tahat je na měsíční evropské turné a na každém koncertu jim povolit jen tři písně. Na druhé straně je ale jejich hostování víceméně utajené a hlavní pozornost fanoušků stejně poutá někdo jiný. The Everly Brothers zazpívali vůbec nejznámější písně z onoho "vrcholového" období:

The Everly Brothers

zdroj: <http://trokiner.free.fr/rome/>

Wake Up Little Sussie, All I Have To Do Is Dream a *Let It Be Me*. Poté se na pódium vrátili Simon s Garfunkelem a spolu s bratry Everlyovými předvedli "svůj" první velký hit:

Bye Bye Love

. (Pod všemi písněmi tohoto bloku /kromě *Let It Be Me*/ jsou podepsáni manželé Boudleaux a Felice Bryantovi.) Jak nenadále se The Everly Brothers zjevili, tak nenadále také ze scény zmizeli a zanechali na ní S&G samotné.

Po několika vteřinách ohlušujícího potlesku začal hrát Paul Simon známou znělku staré anglické písně *Scarborough Fair* a obecenstvo se ztišilo. Nad decentním doprovodem violoncella se nese nádherný jemný dvojhlas a vy se po velmi patetickém bloku bratrů Everlyových opět noříte do trochu průzračnějších vod Simonovy tvorby.

Homeward Bound

je zpracována téměř v country stylu, doprovázejí ji ale velmi příjemné perkuse a po třetí sloce se otevírá zatím největší prostor pro doprovodnou kapelu: skoro tříminutová instrumentální pasáž dává vyniknout především španělské kytáře a vynikajícímu pianistovi

Warrenu

Bernhardtovi

. Po sólech se ještě jako ozvěna několikrát vrací refrén, ukončený stejně jako na studiové nahrávce počátečním Simonovým riffem. V davu to vře, ale tenhle koncert nemá vrchol. Celý je jednou velkou slavností. I tak jsou ale písně, na něž obecenstvo čeká tak nějak víc než na jiné.

The Sound Of Silence

Mrs. Robinson. Píseň oceněná akademií Grammy jako nejlepší nahrávka roku 1968. V tomtéž roce byla dvojice S&G vyznamenána také jako nejlepší žijící duo/skupina (v žánru "pop").

Pravda, popularita se jim během jejich kariér právě nevyhýbala. Ale to je zatraceně dobře.

Kdyby hráli v podzemí, nikdy bych se o nich nebyl dozvěděl. Půlka písně takřka zaniká v rytmickém potlesku tisíců. Simon vždy usiluje o to, aby jeho písně dostaly na koncertech jiný háv než na studiových nahrávkách. A to se mu daří, aniž by jim jakkoli ublížil.

Těžko to popsat, třeba slyšet. Ostatně, kdo tu sleduje aranžerské hrátky? Stačí, že tu jsme my, že tu jsou oni a že právě hrají *Mrs. Robinson*!

Napsal uživatel Jan Řepka
Pondělí, 20 Zář 2004 04:00

"Následující píseň nebyla nikdy nahrána dvojicí Simon a Garfunkel. Možná měla být? **Slip Slidin' Away**

:" uvádí Simon další hit a už se to houpe, už se to houpe. "

You know the nearer your destination the more you slip slidin' away?"

Víš, čím blíží jsi cíli, tím víc se mu vzdaluješ. Oba zpěváci se střídají, setkávají a proplétají a vy jenom mlčky, mlčky a zamyšleně, nebo spíše zasněně posloucháte. Sníte či bdíte? Takhle blízko k nim už nikdy mít nebudete. Anebo je to počátek vzdalování? Konec?

Mandolína v ruce **Marka Stewarta** znamená bez pochyby jediné: uslyšíme také *El Condor Pasa*. Místo vzdušného inckého doprovodu však přichází spíše těžkopádné reggae. Nakonec po slibném, veselém a svižném úvodu zní oba hlasy trochu unaveně. Anebo jsem už unavený já? Ale ne. Probouzí mě jedna z mých oblíbených: Keep The Customer Satisfied. Nečekal jsem, že by ji dnes S&G zahráli. O to více mě teď její poslech těší. Kapela výborně šlape, v závěru se rozjíždí piano i sólová kytara. Paráda.

Série písní z alba **Bridge Over Troubled Water**, podle Grammy nejlepší desky roku 1970, pokračuje skladbou *The Only Living Boy In New York*. O své rodné zemi a o svém rodném městě zpívají S&G rádi. Dokládají to také dalším bodem programu: *American Tune*

, píseň zaznamenaná jen na záznamu z koncertu v Central Parku, nádherná melodie neustále se odrážející dál a dál, a přitom srozumitelná a jasná. Na Garfunkelově hlase není vůbec znát, že je o třiadvacet let starší. A to jeho chvíle teprve přijde!

My Little Town je méně známá píseň, nahraná na Simonově sólovém albu **Still Crazy After All These Years** z roku

1975. Provedena je ovšem bezvadně. V závěru se dostává ke slovu také bubeník

Jim Keltner

, jehož mohutné sólo střídá měkký zvuk klavíru a vy víte, že takhle začíná jen jediná píseň na světě. Kdyby Simon nic jiného nesložil, stačila by tato skladba.

Old friends

zdroj: <http://trokiner.free.fr/rome/>

Napsal uživatel Jan Řepka
Pondělí, 20 Zář 2004 04:00

Bridge Over Troubled Water. Útěcha sama. Velká síla zvláště v poslední sloce, kde jde Garfunkel až na kořen. Ryje vám v srdci. A takhle zjitřené vás po krátké úkloně opouští. Publikum je tak ochormeno, že zapomíná tleskat. Teprve po chvíli se začíná ozývat hukot a pískot. Takhle se přeci nekončí!?

Ale jistě. Však oni přidají. Slyšíte bonga, nic než rychle se chvějící bonga. Během několika okamžiků jste strženi podmanivým rytmem, pak se zapojí kytara a vy poznáváte i melodii. *Cecilia*
a
neuvěřitelném provedení. Připadáte si jako na nějaké obrovské oslavě: "
Jubilation
?" Ale vždyť vy na ní opravdu jste! A za odměnu, že jste sem dnes přišli, si můžete zazpívat píseň
The Boxer
s jejím samotným autorem. A to už si nezopakujete. Pravděpodobně nikdy.

Simon s Garfunkelem a s celou doprovodnou kapelou dlouze děkují a mizí za pódiem a vy si teď už ale vůbec nejste jistí, jestli to není opravdový konec. Vracíte se k refrénu *Boxera* a snažíte se slavnou dvojici vyzpívat zpět. Daří se. "Old friends" se vracejí, a to úplně sami. Stejně jako na začátku, i teď stojí proti vlnícímu se davu jen Paul Simon se svou šestistrunnou kytarou a po jeho pravici Art Garfunkel. Žádná velká gesta ani světelná show. A přeci - nebo spíš právě proto - poutají pozornost všech vašich smyslů. Víte, že zanedlouho přijde konec koncertu a že to musíte zachytit, dokud tam stojí. Chytáte vůni římské letní noci, vlastního potu, světla a prachu; s nohama na špičkách hledíte jako osvětlení na scénu před vámi a napjatě posloucháte každé slovo, které k vám dolehne. Nasloucháte. Vaše vědomí je v jakémsi zvláštním stavu, napůl bdělém a napůl snovém. A v takovém rozpoložení k vám proudí překrásná melodie *Leaves That Are Green* a slova o tom, že všechno pomíjí. Všechno pomíjí. A stárne. "
Leaves that are green turn to brown?"

Úplnou tečkou za výjimečným představením je velice hravě provedená *The 59th Street Bridge Song*
(*Feelin' Groovy*),
doslova "pohodová" písnička, ozvláštěněna nezvyklými dechovými nástroji a protažena opakováním poslední sloky. Mohli jste si přát lepší rozloučení? Sotva. Radujte se i z pouliční lampy!

*"Got no deeds to do, no promises to keep.
I'm dappled and drowsy and ready to sleep.
Let the morning time drop all its petals on me.
Life, I love you, all is groovy."*

Napsal uživatel Jan Řepka
Pondělí, 20 Zář 2004 04:00

Tohle vám bude znít hlavou dlouho. Dlouho. Už je skoro dva měsíce po koncertě a stále se nemůžete těch pocitů nabažit. Celé vaše tělo je prodchnuto zvláštní náladou, kterou ve vás ti dva podivuhodní Američané vyvolali. Přemýšleli jste někdy o tom, jakou může mít hudba moc?

Má slova vás nemohou přivést do takového stavu beztlíže, jaký byste zažívali v Římě, kdybyste tam taky byli. Mrzí mě, že o celé akci česká média spolehlivě mlčela. Příznačné a poučné. Kašlete na noviny, když ony kašlou na vás. Ze stovek nicotností se dělají "hot news", a o tak vzácném turné, jaké letos (pravděpodobně naposled) absolvovali Simon s Garfunkelem, ztratili naše největší deníky tři řádky. Škoda slov. Teď zůstaňte ještě chvíli sedět před monitorem, vložte do svého přehrávače některou z nahrávek S&G a prohlédněte si následující fotogalerii. Najdete v ní asi 40 snímků z římského koncertu, lepší jsem zatím na internetu neobjevil: <http://t.rokiner.free.fr/rome/>

Simon & Garfunkel, Řím 31/7/2004

- 1 *Old Friends* (B) - sami
- 2 *Bookends Theme* (B) - sami
- 3 *A Hazy Shade Of Winter* (B)
- 4 *I Am A Rock* (S)
- 5 *America* (B)
- 6 *At The Zoo* (B)
- 7 *Baby Driver* (BR)
- 8 *Kathy's Song* (S) - Simon sám
- 9 *Hey Schoolgirl* - sami

Little Sussie
All I Have To Do Is Dream
Let It Be Me
10 *Bye Bye Love* (BR)

-
- 11 *Scarborough Fair* (P)
 - 12 *Homeward Bound* (P)
 - 13 *The Sound Of Silence* (W, S)
 - 14 *Slip Slidin' Away* (CP)
 - 15 *El Condor Pasa (If I Could)* (BR)
 - 16 *Keep The Customer Satisfied* (BR)
 - 17 *The Only Living Boy In New York* (BR)
 - 18 *American Tune* (CP)
 - 19 *My Little Town* (SC)

600 000 lidí poslouchá a slyší - zpívá Simon & Garfunkel

Napsal uživatel Jan Řepka
Pondělí, 20 Zář 2004 04:00

20 *Bridge Over Troubled Water* (BR)

21 *Cecilia* (BR)

22 *The Boxer* (BR)

23 *Leaves That Are Green* (S) - sami

24 *The 59th Street Bridge Song* (Feelin' Groovy) (P)

Vysvětlivky:

W - *Wednesday morning*, 3A.M. 1964

S - *Sounds Of Silence* 1966

P - *Parsley, Sage, Rosemary And Thyme* 1966

B - *Bookends* 1968

BR - *Bridge Over Troubled Water* 1970

SC - *Still Crazy After All These Years* 1975

CP - *The Concert In Central Park* 1982

Odkazy:

<http://www.simonandgarfunkel.com/> - oficiální stránky S&G

<http://www.paulsimon.com/> - oficiální stránky Paula Simona

<http://www.artgarfunkel.com/> - oficiální stránky Arthura Garfunkela

www.sglyrics.myrmid.com/index.html - dobře provedená stránka s texty, diskografií apod.

<http://mitglied.lycos.de/thecoolriver> - fun-site Paula Simona, fotky z koncertů, další odkazy

<http://www.paul.simon.org/> - pěkný fun-site Paula Simona

www.songfta.com/index.htm - kvalitní neoficiální web, bootlegy apod.